

куршума на едного отъ тѣхъ. Ама можете ли си прѣдстави, въ единъ честъ огънь едно младо Неврокопче—ангелъ момче бѣше!—залостило се бѣ задъ единъ камъкъ на прѣкрасна позиция, па нижеше куршумитѣ ама така, знаете, като синци: петима Турци свали само прѣдъ моитѣ очи! Просто за въ това сражение и задъ тоя камъкъ този момъкъ бѣше незамѣнимъ. Но не щешъ ли, ето ти единъ отъ тия джапкенлия бабаити пропѣлзя на коремъ, отиде, та избута момчето, зае му позицията и почна да се блѣщи, като подплашенъ заякъ: отговаря срѣщу турскитѣ куршуми на десетъ едно! Пъкъ момчето се сви задъ него и си продължаваше стрелбата. Това, разбира се, привлече неприятелския огънь на туй мѣсто. И знаете ли какво направи джапкенлията бабаитинъ? Той се привлече пакъ на коремъ и като конь ритна задньомъ Неврокопчето тѣй силно, че бѣдното момче се прѣскунди на открито и турскитѣ куршуми веднага го оставиха мъртавъ на мѣстото

„Не, сегашнитѣ харамии сж само една кургюрюлтия въ нашитѣ македонски готвежи. Дайте ми вий менъ народа тамъ, простия селянинъ . . . Ама да го знаете, какъвъ е тоя нашъ Българинъ тамъ! Единъ арнаутски инатъ има, като се залости, само съ щикъ можешъ го измете! Дайте ми го тоя селянинъ, па плюйте азъ вамъ на всичкитѣ харамии!“—отсѣче моя събѣседникъ.

Азъ гледахъ увлѣченъ въ откритото му войничко лице. Това бѣше познатъ менѣ типъ на костеливъ, широколикъ Малко-Търновецъ съ шипене въ говора, знакъ, че е расалъ въ Лозенъ градъ. Офицерската униформа не добръ се прилепваше на снагата му: тая тѣсна униформа изисква тѣло, което да е вирѣло—да се е гиздило и оформѣло при охолность и безгрижие. А каква ти охолность за моя събѣседникъ—офицеръ, когато той даваше и послѣдния левъ отъ заплатата си за дѣлото на злочестата своя родина; какво ти безгрижие за него, кога нощта му